

Arrest

nr. 137 683 van 30 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juli 2014 houdende het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2008 dient de verzoekende partij een aankomstverklaring in bij de gemeente Halen.

1.2. Op 14 januari 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een beroepskaart voor vreemdelingen.

1.3. Op 20 mei 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot vestiging als werknemer.

- 1.4. Op 29 mei 2009 wordt de beroepskaart voor vreemdelingen geweigerd omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van geldige verblijfsdocumenten.
- 1.5. Op 13 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij geoordeeld wordt dat de aanvraag tot vestiging als onbestaande moet worden beschouwd omdat de verzoekende partij de Amerikaanse nationaliteit heeft. De verzoekende partij heeft de nationaliteit als EU-burger niet bewezen en beschikt bovendien niet over een beroeps- of arbeidskaart.
- 1.6. Op 13 oktober 2009 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen voornoemde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.7. Op 10 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.8. Bij arrest nr. 36 895 van 11 januari 2010 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.
- 1.9. Op 5 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. ongegrond wordt verklaard.
- 1.10. Op 7 september 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten van 29 augustus 2011, betekend. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.
- 1.11. Op 20 september 2011 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.
- 1.12. Op 28 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.11. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.13. Bij arrest nr. 74 229 van 31 januari 2012 wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de afstand van het geding vermeld in punt 1.10. vastgesteld.
- 1.14. Op 6 augustus 2012 dient de verzoekende partij een aankomstverklaring in bij de gemeente Sint-Gillis.
- 1.15. Op 12 april 2013 en 5 juli 2013 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.16. Op 14 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvragen vermeld in punt 1.15. onontvankelijk worden verklaard.
- 1.17. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.18. Op 23 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.19. Op 23 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer (...)

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23/07/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

□ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

(...)

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 17/01/2014. Betrokkene werd door de gemeente Anderlecht geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch Grondgebied, dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt onder meer dat de verwerende partij niet meedeelt waarom er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, dat niet verduidelijkt wordt waarom gekozen wordt voor de maximale termijn van drie jaar, dat enkel wordt vermeldt dat zij geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen. De verzoekende partij wijst op artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld rekening houdend met de specifieke omstandigheden van elk geval, dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingewet blijkt dat voornoemd artikel 74/11 een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008, dat in die zin in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot voornoemd artikel en het inreisverbod wordt benadrukt “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging), dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval’ en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert*”, dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod, dat immers op *quasi* automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar, dat niet wordt uiteengezet waarom de maximumtermijn wordt gehanteerd. Vervolgens stelt de verzoekende partij vast dat de verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en de duur van het inreisverbod. Zij wijst er op dat zij familieleden heeft in België en net een kind gekregen heeft in België waarbij er om medische redenen geen terugkeer van de echtgenote (moeder van het kind) mogelijk is, dat omwille van de familie en het zeer jonge kind thans nog geen terugkeermogelijkheden zijn, dat met al deze, door de verwerende partij gekende, informatie geen rekening werd gehouden, dat gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

3.2. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt om welke redenen de gemachtigde heeft besloten tot afgifte van een inreisverbod. Zij wijst op artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en laat gelden dat de gemachtigde derhalve – gelet op het feit dat de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten in de wind heeft geslagen en zij nochtans geïnformeerd was over vrijwillig vertrek in het kader

van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land – geheel terecht heeft besloten om een inreisverbod van drie jaar op te leggen aan de verzoekende partij. Zij meent dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing zou hebben beperkt tot een loutere verwijzing naar de maximumtermijn van drie jaar, vermits uit de motieven van de bestreden beslissing ontegensprekelijk blijkt dat de gemachtigde wel degelijk nader heeft gemotiveerd om welke reden precies een termijn van drie jaar wordt opgelegd, dat dan ook dient besloten te worden dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed. Voorts wijst zij er nog op dat de gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Zij meldt nog dat de verzoekende partij verwijst naar een in België geboren kind, niets meer en niets minder en dat de verzoekende partij geen schending van hogere rechtsnormen aanvoert. De verwerende partij merkt ten slotte nog op dat de door de verzoekende partij genoemde vrouw de Pakistaanse nationaliteit heeft en net zo min als haar een verblijfsrecht heeft in België.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan daar de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 17 januari 2014. Verder motiveert de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk *"Betrokkene werd door de gemeente Anderlecht geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch Grondgebied, dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd"*. Hieruit kan afgeleid worden dat de verwerende partij niet enkel de reden van de beslissing tot het nemen van het inreisverbod op zich heeft gemotiveerd, maar eveneens de reden waarom zij voor drie jaar heeft gekozen. Aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht is op die wijze door de verwerende partij vormelijk voldaan.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij wordt aangevoerd.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

3.5. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en de duur van het inreisverbod. Zij wijst er op dat zij familieleden heeft in België en net een kind gekregen heeft in België waarbij er om medische redenen geen terugkeer van de echtgenote (moeder van het kind) mogelijk is, dat omwille van de familie en het zeer jonge kind thans nog geen terugkeermogelijkheden zijn, dat met al deze, door de verwerende partij gekende, informatie geen rekening werd gehouden, dat gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

3.6. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

3.7. *In casu*, stelt de Raad vast dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij enigszins een individueel onderzoek heeft gedaan bij het bepalen van de duur van het inreisverbod waarbij rekening gehouden wordt met de specifieke omstandigheden, zijnde *'alle omstandigheden eigen aan het geval'*. Er wordt bij de bepaling van de duur in de bestreden beslissing immers enkel formeel gemotiveerd omtrent een enkele omstandigheid, met name dat de verzoekende partij geïnformeerd werd over de betekenis van het bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek doch hier geen gebruik van maakte.

3.8. De verzoekende partij betwist niet dat zij zich in de omstandigheden bevindt waarbij haar een inreisverbod kan worden opgelegd noch de bovenstaande motivering dat zij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en geïnformeerd werd over de betekenis van het bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, doch meent zij dat, gelet op haar familieleden met haar familie en kind, het onduidelijk is waarom gekozen werd voor de maximumtermijn van drie jaar.

3.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat voor de toepassing van de termijn van drie jaar enkel in rekening wordt gebracht dat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten en dat zij geïnformeerd werd over de betekenis van het bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek doch hier geen gebruik van maakte. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan de Raad afleiden dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod met de specifieke omstandigheden, zijnde met *"alle omstandigheden eigen aan de zaak"*, zoals de door de verzoekende partij in het verzoekschrift aangevoerde geboorte van haar kind - element dat blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 22 juli 2014, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier -, door verwerende partij is rekening gehouden.

3.10. Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vervat in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3.11. Van enig individueel onderzoek waarbij voor het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening gehouden wordt met "*alle omstandigheden eigen aan het geval*" ter zake is geen spoor.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

In de mate dat de verwerende partij opmerkt dat de door de verzoekende partij genoemde vrouw de Pakistaanse nationaliteit heeft en net zo min als haar een verblijfsrecht heeft in België, betreft dit een *a-posteriori* motivering die het gebrek van de bestreden beslissing niet vermag ongedaan te maken.

Het eerste en enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige grieven dringt zich niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juli 2014 houdende het inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER